

XÓT XA... CHUYỆN CHỨNG MINH

Thời tiết năm nay thật lạ, giữa mùa xuân mà trời mùa hè thì không đợt nào như mùa hè này. Mọi sáng thức giấc không nhìn thấy ánh mặt trời, tôi cảm thấy như thiêu đốt chút gì đó đốt đốt buổi trưa mỗi ngày mỗi. Buổi trời xám ngắt, những chiếc lá non xanh mơn mơn trên cây như cũng rũ xuống vì buồn bã. Lòng tôi chùng thụp, không hiểu vì sao mà tôi nhìn trời mùa hè tôi đứng cảm thấy buồn, có lẽ vì con người tôi vẫn lãng mạn. Đứng một câu truyện hoặc một bài thơ hay cũng khiến tâm hồn tôi rung động, nhìn mùa xuân hay những hạt tuyết trắng phất bay ngoài trời cũng khiến tôi ngỡ ngàng cảm ngẹn. Và những lúc thơ thẩn, dù không có lý do, tôi vẫn cảm thấy buồn. Có lẽ cái buồn của tôi cũng giống như cái buồn đã được thi sĩ Xuân Diệu diễn tả trong câu thơ "tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn".

Bây giờ là tháng Năm, lẽ ra phải có những ngày nong nong, cho cây lá đâm chồi, cho những bãi cỏ non xanh tươi tươi rồi sau một mùa đông dài lạnh giá. Vậy mà... tôi thì dài, có lẽ trái đất đang ở trong một thời kỳ thay đổi lớn như những nhà khí tượng học đã cảnh báo. Và sự xáo trộn này mỗi ngày sẽ một nghiêm trọng hơn nữa con người không ngừng phá hoại môi sinh. Hôm nay là thứ Bảy mà trời lại mùa hè như thế này, cũng may không có việc gì quan trọng để phải đi ra ngoài.

Tôi ngồi xuống bàn viết, mở computer lướt vào một trang web của những tờ báo Việt ngữ. Dạo sau này tôi thường hay vào đọc những trang báo này, chắc hẳn một buổi là tôi có thể biết rõ tin tức khắp nơi trên thế giới. Thời đại "hi-tech" có khác, đúng là chế chế... bấm nút là sẽ có tất cả.

Thông thường, sau khi đọc những tin tức quan trọng, tôi hay đọc những mục nhận tin hoặc tìm kiếm. Có lẽ chỉ vì tò mò chế chế thì tôi chế chế để ai mà mong muốn tìm mình. Một mở như nhận tin ngắn gọn trên một trang báo làm tôi chú ý. Tôi chăm chú đọc đi đọc lại: "Muốn tìm các bạn cùng khóa X trường Võ Bị Đà Lạt. Nếu có bạn nào đọc được nhận tin này, xin hãy liên lạc với Hò Đình Khiêm qua địa chỉ email hodinhkiem@yahoo.com. Rất mong tin các bạn để cùng ôn lại kỷ niệm của những ngày xưa thân ái...".

Tim tôi chế chế nhói buốt, mở như nhận tin và cái tên kia làm lòng tôi như dấy sóng. Và nó cũng

Xót Xa... Chuyện Chứng Minh _ (Phạm Lê An) (Truyện)

Written by Phạm Lê An

Thứ Bảy, 09 Tháng Hai 2013 11:24

khi tôi học tiếng Anh ở trường con sống tàn nhẫn của dòng đời, đã xô đẩy tôi vào vòng nghi ngờ, đau đớn cách đây hơn ba mươi năm...

Câu chuyện bắt đầu vào mùa xuân năm 73, khi tôi đang là một nữ sinh lớp mười hai của một trường trung học tại Đà Lạt. Vào dịp Tết Nguyên Đán, trường chúng tôi tổ chức Cây Mùa Xuân Chiên Sẻ để góp phần an ủi và giúp đỡ những anh quân nhân đang phải chiến đấu xa nhà, mang trách nhiệm gìn giữ an ninh cho miền ngổn ngang đón Tết. Như các nữ sinh khác, tôi trở lại công việc thêm một chiếc khăn tay tết đẹp. Và với danh nghĩa một em gái học sinh, tôi cũng viết thêm một bức thư để tỏ lòng biết ơn các anh chiến sĩ ngoài một trường. Lúc gói thư và quà đi, tôi nói đùa với mấy bạn, anh nào may mắn lắm mới lấy được quà của tao đó. Chúng nó phá ra cười. Phải rồi, tôi chỉ nghĩ mà chớ u khó thêu hình cảnh hoa trên cái khăn thì dù cho học cũng thôi là... quý hóa.

Rồi Tết đến, như các anh, mà miền Nam đã đổ về hàng một cái Tết yên lành. Sau Tết, chuyện mừng quà cũng đi vào quên lãng. Cho dù có không muốn quên cũng không được vì năm nay là năm thi, chúng tôi phải lo dùi mài kinh sách nếu không muốn trượt năm thi rồi. Khoảng giữa tháng Ba, tôi ngạc nhiên viết bao, khi có một ngày bà giám đốc khó tính nhất của trường gọi tôi lên văn phòng để nhận thư. Và tôi càng ngạc nhiên hơn nữa khi thấy trên phong bì với cái tên ngớ ngẩn gọi là tôi không hề quen biết. Lúc ra tôi định nói với bà giám đốc là tôi không quen biết người gọi lá thư này, và không nhận thư. Nhưng phần vì tò mò, phần vì đã lâu bà giám đốc giảng dạy môn đạo đức tôi là oan uổng cho nên tôi... đành, im lặng nhận lá thư, trong bóng nhòm thòm sòm... xài xong rồi cái người gọi thư vô duyên kia một trường cho đi rồi.

Giờ ra chơi, tôi mở lá thư rồi đọc một lũ bạn học cùng trường, thì ra người gọi thư chính là cái người "may mắn" đã nhận được cái khăn thêu và lá thư của tôi hôm Tết. Nội dung lá thư chỉ là cảm ơn tôi đã có lòng nghĩ đến người ngoài trường này, và xin được xem tôi như một cô em gái học sinh để tiếp tục trao đổi thư từ, mong có thể xoa dịu phần nào tâm hồn trẻ trung trong những buổi dạo chơi.

Mấy bạn bạn tôi chia làm hai phe, một bên thì khuyên khích tôi viết thư cho Khiêm, bên kia thì khuyên tôi chớ có dây vào những quan hệ "anh em trường này, em học sinh trường kia" muôn phần rồi. Riêng tôi, thấy sự tôi cảm thấy thông cảm với nó vì cô đã của những người lính xa nhà, thì hiểu hơn và viết cho nó tình thân. Và tôi đã quyết định trả lời thư cho Khiêm, một quan hệ giữa học sinh và người ngoài trường bắt đầu từ đó.

Sau ba tháng thối qua rồi, Khiêm ngó ý muốn gặp mặt tôi trong một lần vô phép. Đám bạn nghênh ngang của tôi bắt đầu tin này và nhốt đống bày trò phá Khiêm. Tôi móm còi như tôi nghĩ gì đã xảy ra ngày hôm đó. Và cho mãi đến bây giờ tôi vẫn còn phẫn sự nhậy bén và nhanh trí của Khiêm. chúng nó đã giúp chàng thoát khỏi sự tấn công, mà còn thu phục đống cộm y như bạn phá phách của tôi.

Ngày hôm với Khiêm, chúng nó nhốt đống đi theo tôi ra gặp chàng. Chúng tôi hẹn gặp nhau bên bờ hồ Xuân Hương gần nhà Thủy Tiên. Khiêm có vẻ hơi bất ngờ khi thấy cả đám con gái ùa tới vây lấy chàng. Như Phạm ng liến thoắng đánh phở đởu:

- Anh có hẹn với như Hẹn phở không? Tôi em đởu là bạn... rớt thân của Hẹn. Nếu anh có thể đoán đúng trong sáu nhữ này, nhữ nào là Hẹn thì tôi em s... vui lòng tác hợp cho đôi tr...

Cả bạn phá ra còi sau câu nói đùa của Phạm ng, tôi cũng cố giữ thái độ tự nhiên như mọi người đi xem Khiêm có thể đoán ra không. Sau giây phút bất ngờ, Khiêm như đã lấy lại bình tĩnh. Chàng đởo mặt nhìn đởng đởa, rồi bởng mặt thái độ tin Khiêm chở ngay tôi.

Cả bạn nhao nhao nhìn sang tôi phởn đởi. Như Dung nói:

- Có phởi mà đá lông nheo ra hiêu cho hẹn không?

Như Ngởc bởi tiếp:

- Hay mà còi móm chi với hẹn?

Như Nga nhìn Hẹn:

- , tao cũng nghi như Hẹn vở phe hẹn chở làm thở nào mà đoán tài thở ...

Như Liên xò trán tôi:

- Chết mày nhé, mê trai phồn bần...

Tôi bèn chúng nó mới đưa mắt câu tẽn công tẽn tẽn p, thốt là oan nhằng tôi biết mình chằng thẹn nào cãi lộn và ỉm y như mồm mép này. Nổi uốt tấc khiến tôi nghẹn lộn muồn khóc. Như Thanh vỗ ỉm lộn vai tôi:

- Tôi mày chằng giở đoán bừa, tao thẹn nhằng Hẹn nh không có làm gì hốt...

Mỹ như bần tôi tuy nghẹn chằng m nhằng lộn rớt sồn c mốt, chúng nó thẹn tôi sồn p khóc nên không tẽn p tấc tẽn công tôi mà lộn quay sang Khiêm. Như Phồn nh nói hùng hồn nh mốt luốt sồn đang bộn hồn trồn c tòn:

- Đồn rồn sồn ch tẽn oan cho nhằng Hẹn nh, anh Khiêm phồn i giở thích cho tẽn này biết, vì đâu trong mốt thẹn gian ngồn n mà anh đoán ra đồn c Hẹn nh...

Khiêm cồn i, nồn cồn i làm gồn ng mốt rồn rồn i cồn a chàng trồn nên thốt quyồn rồn, khiến cho đám con gái chúng tôi nhằng ngồn ngồn n. Khiêm nhìn tôi và nói bồn ng mốt giồn ng trồn m m:

- Không phồn i Hẹn nh giúp tôi đâu, các cô đồn ng nghi oan cho cô y, là tôi tồn đoán ra thôi...

Như Nga thồn c mồn c:

- Như ng anh đoán bồn ng cách nào?

Khiêm đồn ngón tay trồn lên môi:

- Bí mật quân sự ...

Mãi đến một câu xoay quanh Khiêm phần đời, cuối cùng Khiêm phải đi đến một chỗ u
kém mới yên với chúng nó.

Trong một lần gặp nhau và sau tôi có hỏi Khiêm sao lại nhận ra được tôi thì Khiêm cười:

- Nhìn Hình đó...

Tôi mở to mắt:

- Hình đâu có làm gì mà nói nhìn Hình?

Khiêm nhìn tôi:

- Hình nói Hình ghét nhất màu đỏ, đúng không?

Tôi gật đầu, Khiêm nói tiếp:

- Hình còn nói Hình để tóc dài, phải không?

Tôi vẫn chưa hiểu:

- Như vậy thì có liên quan gì?

- Sao lại không? Chắc hẳn hai chi tiết đó là anh đã tìm ra điểm khác biệt trong sáu cô gái...

- Nhưng trong bốn người có đến hai người tóc dài mà...

Khiêm gật đầu:

- Nhưng chi tiết thứ hai...

Tôi suy nghĩ:

- Nhưng nhớ Thanh đâu có màu tóc ...

Khiêm nheo mắt:

- Nhưng quên là cô ấy cài một cái kẹp màu đỏ trên tóc sao?

Tuy không nói ra nhưng tôi thầm phẫn nộ xét và phán đoán như vậy bên cạnh Khiêm. Sau này quen chàng lâu tôi còn biết Khiêm chàng thông minh mà còn rất đàng và tử tế. Hình như tôi chàng tìm ra một manh mối nào đó của chàng. Chắc hẳn Khiêm còn có một nhiệm vụ tài vụ, chàng hẳn như tài coi bói. Có một buổi chiều sau khi chúng tôi quen nhau nửa năm. Khiêm vui vẻ, chúng tôi cùng đi dạo trên đồi, tôi loay hoay tìm một manh mối thông tin. Khi quay lại tôi thấy Khiêm đang ngồi trên băng đá nhìn mình chăm chú. Mang theo manh mối thông tin của anh, buổi chiều hôm đó, tôi biết:

- Ai cho anh nhìn lên Hố nh đó...

Khiêm cười:

- Anh nhìn thẳng chớ nhìn lên hố i nào, mà cũng không phải nhìn, anh đang... xem thẳng cho Hố nh...

Như đã sắp phạm mê bói toán trên trái đất này, tôi nghĩ nhanh xuống bên cạnh Khiêm, hố i d:

- Anh biết xem thẳng sao? Vậy anh thấy thẳng Hố nh ra sao? Có thẳng không?

Khiêm lắc đầu:

- Anh chỉ biết chút ít qua sách vở thôi, nhưng nếu anh có thể kết hợp với ch tay của Hố nh, có lẽ sẽ đoán chính xác hố n...

Tôi mê coi bói d n n i quên cả giữ gìn ý tứ, buông luôn mấy qu thông khô xuống đất, xoè ngay bàn tay trước mặt Khiêm, giọng háo h:

- Nè, anh coi ch tay dùm Hố nh đi...

Đến khi bàn tay của tôi đã b Khiêm nắm lấy, tôi mới như sợ c t nh, xuống hố nh rút tay xuống nh ngay thấy Khiêm vẫn t nh b chăm chú nhìn vào lòng bàn tay mình nên tôi đành nghĩ im.

Khiêm khẽ nhíu mày như suy nghĩ, một lúc sau chàng nghĩ nghĩ lên nhìn tôi hố i:

- Hẹn anh muố n hậ i vậ chuyể n gì?

Tôi ngắ p ngắ ng:

- Thì... tình duyên, gia đầ o, hậ c vậ n... anh nhìn thậ y cái gì thì nói cái đó...

Khiêm rào đón:

- Anh sắ nói nhậ ng gì anh biể t đầ c qua sách vậ , có thậ không đúng đâu. Hẹn nghe cho vui thôi, đầ ng quá tin nghe...

Tôi nóng nắ y:

- Đầ c mà, Hẹn biể t rậ i...

Giể ng Khiêm chắ m rãi:

- Theo tắ ng mắ nh hậ c, thì Hẹn có tắ ng mắ nh phậ . Sau này Hẹn sắ lậ p gia đình vậ i mắ t ngắ i có đầ a vậ , tắ ng tắm trong xắ hậ i...

Khiêm hậ i ngắ p ngắ ng rậ i nói tắ p:

- ... Nhậ ng theo chắ tay thì đầ ng tình duyên cắ a Hẹn không đầ c sông sắ lậ m, có thậ phậ i gắ y đầ hay dang đầ mắ t lậ n rậ i mắ i yên lậ n đầ c...

Tôi lo lắng:

- Nhìn vậy là không tốt hả anh?

Khiêm vỗ nhón vào tay tôi, bàn tay mà không biết vô tình hay cố ý chàng vỗ nôm chọt tôi này giỡn, giỡn trợn an:

- Theo anh thì tình hình quan trọng hơn chỗ tay. Chỗ tay thì sáu tháng sẽ thay đổi một lần. Bây giờ Hồn còn trẻ chưa đến tuổi lập gia đình, sau này biết đâu nó sẽ thay đổi tốt hơn...

Rồi nhìn thấy tôi vỗ nôm còn lo lắng, Khiêm xiết nhón tay tôi: - Đã bao nghe chửi cho vui rồi bỏ qua mà, anh đâu phải thấy bói thất sập đâu mà Hồn lo. Mà đâu có là thấy bói đi nữa thì bói toán cũng vỗ nôm là đoán, không có căn cứ khoa học, dùng để giỡn trí thì được chứ tin tình hình quá thì không nên...

Ngón tốt đẹp, trái vỗ chiểu đã trở nên hời hợt. Bàn tay Khiêm thốt thốt, cảm giác đến tay bàn tay khi nhìn tôi chọt giỡn mình. Nhìn lo sự vụ vỗ vỗ tình hình lại bay mất, thay vào đó là sự xôn xao vì mãi mê nghe bói toán mà tôi gõ nhón đang tạt sát vào ngón i Khiêm. Bàn tay của tôi thì vỗ nôm đang nôm ngoan ngoãn trong bàn tay chàng. Tôi khẽ nhích ngón i ra, muồn rút tay vỗ nhón ng Khiêm đã giỡn chọt i. Cánh tay kia Khiêm đã choàng qua vai tôi từ lúc nào, bây giờ đang từ từ khép i. Tim tôi đập mạnh, tai tôi lùng bùng nhón ng tôi vỗ nôm nghe giỡn Khiêm thì thốt m:

- Hồn nhìn như công thấy bói nhón thót nào đây?

Tôi ngó c nhìn Khiêm xem chàng nói thốt hay đùa. Góc ng mốt Khiêm đang k sát tôi cho đến nôm i khi tôi ngón ng lên, đâu mũi tôi gõ n chọt m vào mũi chàng, tôi vỗ i cúi mốt tránh. Khiêm khẽ nâng cảm tôi, nhìn vào đôi mốt b i rồi c a tôi bôn ng ánh mốt đ m đu i c a chàng. Khiêm i h i:

- Sao không trả lời anh?

Như hỏi tôi trong ánh mắt Khiêm, tôi đáp yếu ớt:

- Em... không biết...

Cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao trong giây phút bối rối đó tôi lại xin em với Khiêm. Điệu này khiến Khiêm hình như cảm động, giọng chàng hỏi run:

- Chắc em sợ anh...?

Quả nhiên Khiêm không biết cảm thấy, tiếng em chàng gọi tôi nghe sao mà ngọt ngào, âu yếm. Tôi như mất hết cảm giác, dường như Khiêm muốn tôi hỏi gì mà hình như các dây thần kinh trong tôi đã bị tê liệt hết nên mãi cũng không nói nên lời. Ánh mắt thăm thẳm của chàng như muốn thôi miên tôi. Như mất phẫn xạ, tôi khép như mất lời đứng trước ánh mắt chàng. Bàn tay Khiêm vẫn còn giữ như cảm tôi, tôi cảm nhận được hơi ấm của chàng đang từ từ kẹp sát vào mắt mình. Trờ tráo khi tôi kịp nghĩ mình phải làm gì thì môi chàng đã đặt lên môi tôi. Khiêm hôn tôi bằng mắt nhắm hôn thốt nhiên, giọng chàng như gió thoảng, chàng nói tiếp câu nói đang nói dở:

- Hỏi... suốt đời làm bà mẹ như phụ của anh... làm hoàng hậu của lòng anh...

Khiêm lại cúi xuống, nụ hôn đưa làm cảm giác tôi như lên cơn sốt. Môi chàng mềm, hơi thơm chàng thơm nồng mùi thuốc lá. Không biết bao lâu sau Khiêm mới rời khỏi tôi, biết chàng đang nhìn, tôi xin hứa không mất mặt. Khiêm dùng ngón tay xoa như đưa mũi tôi, giọng trên chực:

- Mẹ mất ra đi chết bé, dường như anh sao?

Tôi gật đầu vào ngực chàng, nũng nịu:

- Anh xù u...

Vòng tay Khiêm choàng ra sau lưng tôi, chàng hời qua nụ hôn nhẹ trên tóc:

- Anh làm gì mà em nói anh xù u?

Tôi mỉm cười:

- Anh giờ vẫn làm thợ y bói, tôi đang thuê cậu ...

Khiêm cười nói:

- Anh đâu có giờ vẫn, nghề tay trái của anh là nghề coi bói thôi mà. Nhưng mà thôi nay anh sẽ giới thiệu, tôi anh đã tìm ra rồi...

Tôi rời khỏi ngực Khiêm, ngó về phía chàng:

- Anh tìm ra cái gì?

Khiêm cười nói, nhìn chàng vẫn làm tôi say đắm:

- Thì tìm ra... vẫn chưa tìm ra gì...

Tôi đm t, bit ngay mình mc by Khiêm, tôi nguýt nh:

- Ham lm, ai thm làm vi anh, ngi ta còn đi hc mà...

Khiêm nm ngay ch i:

- Nhv y là em ha sau khi hc xong sl y anh phi không?

Tôi đm nhlên ngc chàng:

- Nói sao cũng không li anh, nu bit anh ba hoa thnày, hi đó em... không thm cho anh làm quen...

Và nhng chuyn tình chp nhoáng thi chinh chin, tđó chúng tôi bt đu yêu nhau. Đi vi Khiêm, có lt tôi không phi là ngi đu ca chàng. Riêng tôi, tôi yêu Khiêm bng mt tình yêu ng nàn và đam mê ca tui va mi ln.

Thi gian đu, Khiêm gi thv đa chnà ca tôi. Nhng sau đó, bm tôi bit đc, mng tôi mt trn và cm tuyt tôi quen bit vi bn trai trong thi gian còn đi hc. Tôi phi mn đa chc a nhThanh đt ip tc liên lc vi chàng.

Cui niên khóa đó, không hiu có phi đúng nhl i bt tôi mng là tôi chlo yêu đng vn không lo hc hành hay không mà tôi đã thi rt tú tài hai. Không đi hc, tôi ging nhm tu nhân bg giam lng. Bm tôi đy và kim soát gig c đi vc a tôi nhm ngăn chn tôi tip tc liên lc vi Khiêm. Bt tôi nói nu tôi mun ly chng thì bm sc hn ni xng đáng đg gi tôi chhai ngi không bao gic hp nhn cho tôi ly chng lính, dù rng Khiêm lúc đó đã là sĩ quan tt nghip trng vb Đà Lt, tng lai có rt nhiu trin vng. Bm tôi cho rng ly chng lính không bit ngày nào st trh thành ga phi. Tôi đã khóc ht nc mt và xdng tt cnhng bin pháp mà tôi có thx dng đc đphn đi ý ca bm, nhng không thlay chuyn đc.

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm hỏi anh cho tôi số thôi, nào anh có mặt ngày ngày anh đi ta đem trả câu đố n đố m hỏi tôi thôi, và bây giờ tôi đoán đã thay thế tôi nhân số. Tôi nhân tin cho Khiêm xin phép đi xem chàng tính sao.

Hôm đó là một buổi chiều Chúa nhật giờ ăn năm 74, trời cũng mưa nhẹ như giọt phớt nhẹ hôm nay nhưng không gian là khung trời thì mưa ngâu Đà Lạt. Khiêm dìu tôi đi bắt dế ở công viên nhà, hai chúng tôi cùng che chung một chiếc áo. Khiêm choàng tay qua ôm chặt lấy vai tôi. Tôi dựa vào dề nép sát vào ngực anh chàng. Ngồi đây anh nói Đà Lạt là thành phố dành cho những đôi tình nhân cũng đúng. Ở đây người ta có thể ôm nhau thân mật ngoài đường mà không phải sợ những ánh mắt tò mò, dò xét của những người xung quanh. Có lẽ vì khí hậu ôn hòa, những người đi một mình thì lo vội vã cầm túi đi cho mau về nhà để tránh lạnh, còn những người có đôi thì đâu còn ai trong mắt họ ngoài tình nhân của mình. Không khí lành lành, mưa bắt đầu phớt bay, khung cảnh thật thơ mộng và trữ tình. Nhưng với tôi thì Khiêm hình như không ai còn tâm trí đâu đâu mà cảm nhận được cái đẹp lãng mạn của thiên nhiên lúc đó. Chúng tôi đang buồn, cái tin bây giờ ép tôi lấy chuyện làm Khiêm như một chuyện. Bởi vì trời trêu thay người chàng đó lại không phải là chàng, dù bây giờ biết rằng tôi và Khiêm lén lút yêu nhau cả năm nay.

Khiêm xoa nhẹ vai tôi, hỏi anh:

- Em đã nghĩ ra cách gì chưa?

Tôi đáp anh rằng:

- Theo em thì không còn cách nào khác ngoài cách anh phải đến gặp bây giờ em và trình bày với cả chúng mình, biết đâu hai người gặp anh sẽ thích và không ép em phải lấy chuyện li hôn...

Khiêm trầm ngâm:

- Có lẽ em nói đúng, anh đành phải liệu một phen vậy...

Tôi gặp ông cậu:

- Thốt ra bả mẹ em cũng là nhặng ngườì nói lý lẽ, không phải hủ thốt đả đả n và vô lý nhặng anh tởng tởng đâu...

Khiêm im lặng, tôi biết chàng đang lo. Thốt ra tôi nói vớ ý đả trấn an Khiêm, chả tôi biết rả ng rả t khó có thể làm bả mẹ tôi thay đả i khi hai ngườì đả quyể t đả nh mả t vớ c gì.

Rả i cái ngày quan trọng đả cũng đả n. Khiêm quả n áo chả nh tả đả n gả p bả mẹ tôi. Biết hai ngườì không thích lính nên chàng mả c đả civil, quả n tây áo chemise thả t chả ng chả c. Thái đả cả a bả mẹ tôi khi đón tiếp Khiêm cũng không đả n nả i quá lả nh nhả t, hy vớ ng chả m lên trong lòng tôi. Sau khi hả i Khiêm nhặng câu hả i theo thả tả c thông thả ng, bả tôi đả ng đả y gả i Khiêm theo ông vào phòng sách nói chuyện. Tôi cũng đả ng đả y đả m đả theo đả nh làm hả u thuả n cho Khiêm khi cả n, nhặng mả tôi đả giả tôi lả i, bà bả o đả cho đàn ông hả nói chuyện vớ i nhau. Tôi đành ngả i lả i phòng khách mà trong lòng thả t không yên.

Khoả ng nả a giả sau, Khiêm rả i phòng sách và chào mả tôi ra vớ. Tôi theo tiếp chàng ra cả a, nhìn nét mả t Khiêm tôi không đả đoán đả đả c đả đả u gì, chả thả y chàng có vớ tả lả nhặng đang suy nghĩ vớ mả t vớ n đả gì đả. Khiêm chả nói vớ n tả t là sả kả cho tôi nghe sau rả i ra vớ. Đả u mà tôi không bao giả có thể ngả là chàng đả chả ng bao giả kả cho tôi nghe. Bả i vì tả sau hôm đả cho đả n lúc tả c tả i gả t lả đả lả y chả ng, tôi không hả gả p lả i Khiêm. Và mả đả n bây giả, hả n ba mả i năm sau cũng không nghe tin tả c gì vớ chàng cả.

Sau đả tôi hả i là có phải bả tôi đả nả ng lả i mả ng chả i Khiêm khiả n chàng tả ái hay không. Nhặng bả tôi bả o rả ng ông chả nói lý lẽ vớ i Khiêm thôi và ông cho rả ng Khiêm quyể t đả nh xa tôi, vì chàng biết nghe theo lả phải. Phải n tôi, tôi rả t giả n chàng. Theo tôi nghĩ thì cho dù có quyể t đả nh xa tôi đả nả a, Khiêm cũng nên gả p tôi mả t lả n và nói thả ng vớ i tôi. Tả i sao phải cả tình im lặng và trấn tránh tôi nhặng thả. Lý trí bả o tôi đả ng yêu Khiêm nả a nhặng tôi lả i chả ng tài nào đả u khiả n nả i con tim mình. Càng muả n quên Khiêm tôi lả i càng cả m thả y nhặng chàng day đả t.

Cuả i năm 74, nghe theo lả i khuyên cả a bả mẹ và cũng muả n thả t lòng đả t khoát tình cả m vớ i

Xót Xa... Chuyện Chứng Minh _ (Phạm Lê An) (Truyện)

Written by Phạm Lê An

Thứ Bảy, 09 Tháng Hai 2013 11:24

Khiêm, tôi đồng ý đám cưới. Nhưng tôi là một thành viên gia đình, xuất thân từ một gia đình khá giả và được nuôi dưỡng vì lý do gia đình, đó là lý do chính khiến bố mẹ tôi đã chọn Công việc làm rể. Tôi nghĩ là sau khi lấy chồng tôi sẽ dần dần quên Khiêm và mọi tình yêu, nhưng thực tế lại không phải như vậy. Nó như một thành viên Khiêm vẫn âm thầm trong lòng tôi.

Quan hệ giữa tôi và Công việc trở nên phức tạp hơn, khi Công việc tình cờ được đề cử nhậm chức ký của tôi, và biết được công việc trong tim tôi lúc nào cũng có một hình bóng khác.

Câu chuyện cũng chắp cánh ngã ngũ đến đâu thì xảy ra biến cố tháng Tết đen. Công việc tạm thời gác lại mọi chuyện và đưa tôi lên tàu rời Việt Nam vào ngày 29/4. Sau một thời gian sống tạm ở Guam, gia đình tôi được nhận định nhập cư tại Canada. Khi đặt chân đến Canada tôi mới biết mình mang thai ba tháng.

Đôi vui đôi buồn khác như thế nào tôi không biết, nhưng riêng với tôi, nhưng ngày đầu tiên sống ở xứ người thì thật là một chuỗi ngày dài khổ sở. Tuy sau khi biết tôi còn yêu người khác, Công việc với tôi thật là như một, ngay cả sau khi biết tôi mang thai, Công việc cũng chọn có vẻ vui mừng cả một người sống để làm cha. Tình thân tôi trở nên căng thẳng, phần vì cái thai hành, phần vì có tâm sự mà không biết chia sẻ cùng ai. Cùng đi với chúng tôi chỉ có gia đình bên Công việc, bố mẹ tôi như một người không chịu rời bỏ quê hương cho nên tôi cảm thấy thật cô đơn. Ở Việt Nam dù gì ngoài bố mẹ, tôi cũng còn có một số bạn bè, có chuyện gì tôi cũng chia sẻ với chúng nó. Nhưng là như Thanh, nhiều khi tôi cảm thấy nó hiểu tôi còn hơn chính tôi hiểu mình. Bây giờ có muộn tâm sự với nó thì phải viết thư, buổi đi đến Việt Nam đôi khi công việc sẽ nhận như rùa bò. Thời gian đi với một người hai tháng, chuyện quan trọng gì thì cũng trở thành người như một người. Cho nên sau một lát thì tôi không viết nữa, không nên làm cho người khác còn phải lo lắng.

Và như vậy, tôi giấu kín bao tâm sự xuống tận đáy lòng, công việc vui vẻ ngày sinh nở. Công việc đã xin được việc làm trong một hãng thực phẩm. Tôi biết Công việc cũng chọn hài lòng với cuộc sống ở xứ người, nhưng hình như chúng tôi không còn chọn lựa nào khác. Rồi con trai tôi ra đời, đưa con chọn làm một nhà sản xuất kéo chúng tôi lại gần nhau hơn như tôi đã thật lòng mong mỏi. Hạnh phúc cả chúng tôi mong manh như sương khói, chọn biết sẽ tan biến lúc nào. Có lẽ người ta nói đúng, một cuộc hôn nhân không xây dựng trên nền tảng của tình yêu sẽ rất dễ dàng sụp đổ, nhưng là khi có kẻ thù xen vào thì cái ngày mà chúng tôi xa nhau chỉ là vấn đề thời gian.

Khi bé Minh được một tuổi, Công việc quyết định ly hôn với tôi để công việc một người đàn bà thật sự

yêu mình. Phoi nói là lúc đó tôi không buồn mà lại cảm thấy trong lòng có phon nho nhom. Tôi thấy lòng cảm chúc cho Cong tìm được hạnh phúc. Bởi vì tôi biết nếu còn tiếp tục sống với tôi, cả hai chúng tôi sẽ chỉ kéo dài thêm đau khổ cho nhau.

Chỉ tôi nghĩ cho bé Minh, không được sống với cha mẹ khi còn quá nhỏ. Nhưng cũng may là nó chưa đến trí khôn cảm thấy buồn và mất mát khi Công đến ra khỏi nhà. Công đi rồi, tôi kiên luôn trách nhiệm của người cha, cảm giác lo lắng chăm sóc cho bé Minh đầy đủ. Dù rằng khi này tôi còn rất trẻ, có nhiều người muốn tôi và tôi, nhưng lòng tôi đã nguội lạnh. Tình yêu trong tôi như đã chết, tôi cảm giác như không thể yêu ai được nữa. Tâm hồn tôi cảm lạnh, trái tim tôi chai lì và trống rỗng.

Thời gian trôi lơ trôi, cuộc sống cứ đều đặn tiếp diễn, bé Minh lớn dần và rất ngoan. Tôi vẫn sống một mình với con. Cuộc sống của một gia đình đơn chiếc thật chẳng đáng gì. Đã mấy lần tôi để nho nhom thêm nho nhom nữa nhưng khi nghĩ đến con, và nhớ lại sự khổ đau tinh thần trong khoảng thời gian làm vợ Công, tôi đã bỏ ý định lấy chồng thêm lần nữa.

Trong số những người theo đuổi tôi, có Lâm là người bạn thân nhất. Tôi khi quen tôi tại nhà một người bạn cách đây gần mười năm, Lâm không hề nhận chỉ dù đã nhiều lần tôi nhìn lòng thật choi. Thấy ra Lâm không thế, mà người của Lâm lại là một người đàn ông được rất nhiều phụ nữ để ý. Với tôi người ta cao ráo, tuy không đẹp trai lắm nhưng nói chuyện rất có duyên và lại có địa vị trong xã hội. Với mà không hiểu tại sao Lâm lại không chọn một trong những người đàn bà đang vây quanh chàng, mà lại chọn một lòng chọn tôi. Có lẽ Lâm là loại người thích chinh phục, càng khó khăn Lâm càng kiên trì muốn chiếm hữu cho bằng được.

Riêng tôi, sau hơn ba mươi năm tôi vẫn không quên được Khiêm và mối tình đầu. Đôi lúc tôi nghĩ có lẽ nguyên nhân khiến tôi không thể quên Khiêm chỉ là tôi ái vì bạn chàng bạn tôi không còn là tình yêu nữa. Sẽ theo đuổi bạn và kiên trì, cảm giác thêm tình tình thật và đầu đầu của Lâm khiến lòng tôi nhiều khi cũng cảm thấy xao xuyến.

Minh bây giờ đã lớn, nó học xong đi học, đã ra trường đi làm mấy năm nay và cũng sắp lấy vợ. Nếu lo lắng cho con không còn, nhiều khi tôi chonh nghĩ đến tuổi già của mình cô đơn và vô, ra vào một mình cũng muốn nhìn lại Lâm cho có người nhìn người ta lúc về chiu. Nhưng khi nghĩ đến Khiêm tôi lại đi ý, tôi không thể yên lòng làm vợ Lâm khi mà cái thế của tôi chỉ là được gì và thế. Tôi sao khi xa Khiêm lại rất khi tôi không mất đi gì thích nào cả? Tôi không tin là Khiêm chỉ ghét không hề yêu tôi. Và bao nhiêu năm nay tôi vẫn muốn biết rõ bạn tôi đã nói gì với chàng, để chàng đi đến quyết định như người bạn xa tôi như thế. Sẽ thật này chỉ có hai

ngồi có thể nói với tôi. Bởi tôi thì dù cho bao nhiêu lần tôi gọi hỏi, ông vẫn một mực trả lời là hãy chờ bàn với lý lẽ của tình yêu chứ không có gì khác. Nhưng vậy có lẽ chứ có Khiêm mới có thể cho tôi câu trả lời thật đáng. Một ý tưởng thoáng qua trong đầu, tôi sẽ hỏi thẳng Khiêm. Đã bao nhiêu năm qua rồi, chắc Khiêm cũng chẳng nghĩ gì nữa làm gì.

Nghĩ là làm, tôi ghi lại cái địa chỉ email của Khiêm rồi viết thư cho chàng. Dĩ nhiên vì tôi không thể nào dùng thân phận thật của mình để viết thư cho Khiêm. Tôi suy nghĩ một chút rồi quyết định dùng tên của Thanh để viết thư cho chàng. Thanh bây giờ cũng đang định cư ở Canada, cách nơi tôi sống không xa lắm. Và ngay chiều hôm đó tôi đã viết xong lá thư cho Khiêm. Trong thư tôi hỏi thăm cuộc sống hiện tại của chàng, nói một ít về gia đình của Thanh và nhắc đến tôi. Vì gọi Khiêm nên tôi quyết định "khai tử" mình. Đoán thư đó dù tôi đã cố gắng để ngụy trang của Thanh để viết, vậy mà nó vẫn mang một chút gì như trách móc, giận hờn:

"... anh còn nhớ Hònh chứ? Dù cho vô tình cách mấy đi nữa Thanh nghĩ là anh cũng không thể quên cô em gái họ của anh ngày nào đâu nhỉ? Nhưng đi mà chắc chắn anh không thể nào ngờ được là Hònh đã mất rồi anh ạ. Sau khi theo chàng sang sống ở nước ngoài một thời gian thì hai người ly dị, Hònh sống một mình nuôi con. Cách đây ba năm Hònh mất vì bệnh ung thư, và đi khi Hònh không thanh toán lúc ra đi là cái thẻ tín dụng của anh để lại để trả lời. Hònh đã tâm sự với Thanh rất nhiều trong những ngày cuối đời, hai đứa đã cố gắng phân tích những việc không thể hiểu được lý do tại sao anh xa Hònh không mất lại giận thích? Thốt ra, trong phòng sách hôm nay, bố Hònh đã nói gì với anh?..."

Tôi gọi lá thư đi rồi hỏi hỏi phụ của Khiêm hỏi âm, và tôi đã không phải chờ đợi lâu. Chỉ hai ngày sau tôi đã nhận được của Khiêm một lá thư khá dài. Lá thư đã giải thích mọi thắc mắc cho tôi. Theo như Khiêm kể trong thư thì chàng sang Mỹ đã được một năm, lập gia đình cách đây năm năm và hiện sống ở Houston với vợ và hai đứa con bé nhỏ và hai tuổi. Chàng viết:

"... thốt ra hôm đó bố Hònh chứ hỏi tôi rằng, tôi có nghĩ là mình đã sắp đem lại hạnh phúc cho Hònh không? Câu hỏi thật đơn giản nhưng tôi lại không thể tin được trả lời. Tôi biết gia đình Hònh rất giàu, thế nhưng nàng đã quen sống trong nghèo khổ. Phần tôi lúc đó mới ra trường Võ Bị của được bao lâu, đi lính rày đây mai đó, sống hôm nay nhưng không biết ngày mai sẽ ra sao. Yêu Hònh thì thú thật tôi rất yêu, có thể nói tôi yêu nàng còn hơn yêu chính bản thân mình. Tôi không hiểu tại sao, tuy thời gian quen biết Hònh không lâu lắm nhưng tình cảm tôi dành cho nàng lại vô cùng sâu đậm. Cho đến bây giờ đã trải qua hơn nửa đời sống, mọi tình yêu của Hònh vẫn là một tình mà tôi trân quý nhất. Bởi vậy khi nghe bố Hònh hỏi như thế, tôi mới nhận ra rằng nếu mình cứ một mực bắt Hònh chờ đợi để lấy mình rồi cuộc sống của Hònh sẽ ra sao? Nàng không thể theo tôi sống đời lính khố xanh, mà bố nàng lại thành phần một mình cô đơn thì càng tệ cho nàng hơn. Với tôi, lòng tin quan trọng hơn là lính thật, nhưng để tiếp tục duy trì

Xót Xa... Chuyện Chứng Minh _ (Phạm Lê An) (Truyện)

Written by Phạm Lê An

Thứ Bảy, 09 Tháng Hai 2013 11:24

cuộc sống nhưng lạ, có người họ u họ đã đón nhận trở về nay nằng vịn sống thì e rằng tôi không đủ sức. Vì vậy câu hỏi của bà Hiền như một thau nước đổ vào mắt, làm tôi thẫn thờ. Sau khi về nhà tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Cuộc sống cùng tôi quyết định chọn bên pháp luật xa Hiền, để nằng ghét và quên tôi đi mà yên tâm lấy chồng. Người chồng mà cha mẹ đã chọn cho nằng, người mà tôi biết có thể sẽ không đem đến cho Hiền một cuộc sống giàu sang, phú quý. Tuy nhiên, đi u mà tôi không bao giờ nghĩ, là chọn bên nằng năm sau khi tôi quyết định xa Hiền thì mình Nam bắt vào tay cuộc sống. Nếu tôi biết trước cuộc đời sẽ biến chuyển như vậy thì không đời nào tôi chọn giời pháp xa nằng.

Sau năm 75, tôi bắt đầu đi "công tử o" hết tám năm. Lúc đó các thanh niên đã năm lên bảy lên tám tìm cách vượt biên, vì tôi biết nếu còn ở lại tiếp tục sống với cuộc sống thì sẽ mất đi tất cả những gì tôi cũng sẽ bị đưa đi "công tử o" nữa. Bởi tính tôi khi gặp chuyện bất bình thì hay nói thẳng mà đôi khi chọn đường xã hội chọn nghĩa thì lại có quá nhiều đi u bất công.

Cuộc sống cùng tôi cũng đến được Mã Lai, và được nhận một công việc. Lúc qua Mã Lai tôi đã khá lên tuổi, lại không có nghề nghiệp chuyên môn nên rất khó tìm việc. Có một lúc tôi đâm ra chán nản cùng công việc, cũng may là tôi gặp được Trang (người vợ tôi bây giờ). Trang đã lo lắng, chăm sóc cho tôi và khuyến khích tôi đi học nghề. Khi tôi lấy được cái bằng thì đi nằng là lúc tôi kết hôn với Trang. Có thể nói, tôi lấy Trang vì nghĩa chứ không hẳn vì tình. Nhưng bây giờ, sau khi có với nhau hai đứa con, tôi cảm thấy hình như mình đã nắm giữ được trong tay cái gì là hạnh phúc. Không biết tình cảm của tôi dành cho Trang bây giờ có phải là tình yêu hay không, nhưng thật sự tôi cảm thấy khá dễ dàng trong đời sống gia đình, bên cạnh Trang cùng hai đứa con. Quả thật tôi không dám mơ ước và mong muốn được nhiều hơn thế nữa.

Khi đi "công tử o" với tôi có một người Đà Lạt hỏi thăm tin tức của Hiền, và biết được rằng nằng đã cùng gia đình chọn về Việt Nam trước ngày 30/4, còn nằng được công việc nào thì người ta cũng không biết. Tôi cũng có tìm đến nhà bà mẹ của Hiền nhưng họ đã đi nằng đi cho nên tôi không biết được chút tin tức nào của nằng. Trong thâm tâm, lúc nào tôi cũng thấy lo lắng cho Hiền bình an và hạnh phúc.

Lá thư của Thanh đã làm tôi thất sủng choáng váng. Không ngờ Hiền chọn nghề không tìm thấy hạnh phúc gia đình mà lại còn vịn sống như vậy. Tôi đã đi đi lại lại lá thư bao nhiêu lần rồi mà vẫn không thể nào tin đó là sự thật. Nếu họ hỏi họ dạy dỗ tôi từ hai ngày nay. Tôi tự hỏi mình nếu ngày đó quyết định lấy xa Hiền để nằng phải tìm cách lấy chồng thì ngày nay mình chuyện có sẽ khác đi không? Dĩ nhiên là chọn ai có thể sẽ không trở lại cho tôi câu hỏi này họ có thể giải đáp bất cứ niềm băn khoăn nào trong tôi.

Vi c duy nh t mà tôi nghĩ là tôi có th làm bây gi là mong Thanh hãy cho phép tôi đ n vi ng H nh n i an ngh cu i cùng c a nàng. Tôi mong là tr c m H nh tôi có th g i t i nàng l i t t i c a tôi. Và mong H nh hi u cho r ng ngày x a tôi làm nh v y cũng vì quá yêu nàng..."

Lá th dài c a Khiêm đã khi n tôi ngh n ngào xúc đ ng. T ng dòng n c m t r i xu ng nh cu n trôi đi t t c nh ng u t t c t bao nhiêu năm qua đè n ng trong lòng. N i gi n h n cũng theo đó trôi đi. Và khi tôi ng ng khóc thì tình yêu dành cho Khiêm ngày nào cũng l ng l tr v . Tôi bi t mình ch ng h h t yêu Khiêm nh mình đã t ng. Bây gi khi bi t r ng ngày x a Khiêm quy t đ nh xa tôi là vì nghĩ đ n t ng lai c a tôi, l i càng khi n tình yêu trong tôi trào dâng mãnh li t.

Nh ng dù có yêu Khiêm nh th nào đi n a, tôi bi t r ng r i k t qu cũng ch ng đi đ n đâu. Chàng đã có gia đình, và l i đang s ng th t êm m trong h nh phúc bên c nh v con. N u ngày x a Khiêm vì t ng lai và h nh phúc c a tôi mà hy sinh tình yêu c a chàng, thì bây gi t i sao tôi không th vì h nh phúc c a chàng mà hy sinh đi cái tình yêu vô v ng c a mình?

Qua lá th c a Thanh do tôi vi t, Khiêm đã tin r ng tôi không còn hi n di n trên đ i này n a. Chàng có đau bu n và ray r t th t, nh ng r i t t c s qua đi. Hãy đ Khiêm tin r ng tôi đã ch t, nh v y có l đ x h n cho chàng. Còn h n đ cho Khiêm bi t s th t, chàng s không tránh kh i đau kh khi bi t tôi đã vì quy t đ nh c a chàng mà s ng cô đ n h n n a đ i ng i.

N u Khiêm vì tôi mà b bê gia đình thì l i càng khi n cho nhi u ngu i đau kh h n n a. Thà là m t mình tôi đau kh . Tôi nghĩ đ n hai đ a con c a chàng. Chúng v n còn r t nh , quá nh đ ch ng ki n s đ v gia đình. H n ai h t, tôi hi u rõ n i kh c a nh ng đ a con tr ng thành trong s thi u th n tình th ng c a ngu i cha. Li u tôi có n lòng c p đi ng i cha c a hai đ a a tr th vô t i hay không? Và li u tôi s tìm đ c h nh phúc hay không khi Khiêm s ng bên tôi nh ng luôn ray r c vì không làm tròn b n ph n c a mình? Bao nhiêu năm qua tôi đã quen s ng m t mình. Trong nh ng ngày tháng t i, cho đ u có ph i ti p t c s ng m t mình thì cu c s ng c a tôi cũng ch ng b nh h ng gì nhi u. Hu ng h bây gi tôi đã bi t lý do khi n Khiêm ph i l ng l r i xa tôi. Tâm tr ng tôi đã không còn b c r c n a thì tình th n c a tôi ph i nh nhàng h n ngày x a nhi u l m. Cu c s ng c a tôi ch c ch n ph i t t đ p h n m i ph i.

Nghĩ đ c nh v y tôi th y th t yên n trong lòng. Có l i càng s ng nhi u tôi càng nh n chân đ c cái ý nghĩa th t s c a tình yêu. Tình yêu chân chính là trao ra ch không ph i là nh n l i. Khi yêu ai v i m t tình yêu đúng nghĩa c a nó, ng i ta s c m th y h nh phúc v i h nh phúc

Cả người mình yêu và đau khổ khi người mình yêu đau khổ.

Ngày còn trẻ, tôi vẫn thường cảm thấy gì đó khi nghe những câu thơ hay lời nhạc như vậy. Tôi nghĩ rằng những người thi sĩ hay nhạc sĩ họ đã không thể khi cả tình thì vẫn hóa học lý tưởng hoá tình yêu. Những bài thơ, sau khi đã sống qua hơn nửa đời người, tôi mới chợt nhận ra cái triết lý sâu sắc về tình yêu đó chính là sai chút nào. Trong khi Khiêm đã nhận thức được điểu này thì hơn ba mươi năm trước.

Vẫn đó còn lại bài thơ là phải trả lời làm sao với Khiêm với việc chàng đòi đi thăm mẹ cả Hà Nội? Nói thì không được mà nói đi cũng không xong. Liệu đâu ra mẹ cả tôi cho chàng việc khi mà tôi còn sống sống như thế này? Có lẽ phải tìm Thanh như nó giúp tôi tìm cách gì quyết, Thanh luôn luôn có những cách gì quyết vẫn rất hợp lý và thật đáng.

Tôi bước ra ngoài bước ra khỏi cửa ngõ nhà. Mọi thứ trên đường đang chiếu xuống những tia nắng gay gắt. Bài thơ là cuối tháng Bảy, là khoảng thời gian nóng nhất trong năm cả Canada. Nếu có ai đó đặt chân đến đây trong những ngày mùa đông, những ngày mà hàn thử biểu không bao giờ nhích lên hơn -15 độ C, thì người ta sẽ không bao giờ tin rằng vào mùa hè ở đây lại có thể có những ngày trời nóng đến như thế này. Bởi vậy ở đây mỗi năm người ta chỉ hai tuần lễ nóng nhất vào cuối tháng Bảy để làm thời gian nghỉ hè cho học sinh và người. Và Khiêm cũng nhận được hai tuần này để hơn với Thanh qua đây thăm mẹ Hà Nội.

Như Thanh sau khi nghe tôi kể hết mọi chuyện đã không tán thành ý kiến của tôi. Nó không muốn tôi cứ đi cho Khiêm nghe rằng Hà Nội đã chết. Thanh nói Khiêm đã rất hạnh phúc khi nghe tin Hà Nội chết thì đừng tàn nhẫn bắt chàng phải sống với nỗi hạnh phúc này suốt đời. Nó còn nói nếu tôi đã thấu hiểu thế nào là tình yêu chân chính thì không vì cái gì phải nghe khi gặp lại Khiêm để nói cho rõ mọi việc. Rồi nó hỏi tôi hôm nay đến nghĩa trang để chờ, nó sẽ đưa Khiêm đến gặp tôi. Tôi hỏi thì sao không chọn một nơi nào khác để gặp nhau mà lại phải đến nghĩa trang. Thanh đã trả lời một câu thơ triết lý, rằng mà và Khiêm gặp nhau để cùng chôn đi một mối tình, nếu không đến nghĩa trang thì đi đâu?

Tôi ngồi ghé xuống chiếc ghế gỗ dưới tán cây rợp mát, liếc nhìn ra xa. Con người khi sống bon chen, giành giật. Lúc chết đi ai cũng giành nhau, chôn cất một vòng đời như đất gởi

Xót Xa... Chuyện Chứng Minh _ (Phạm Lê An) (Truyện)

Written by Phạm Lê An

Thứ Bảy, 09 Tháng Hai 2013 11:24

họp tro tàn, có ai đem đống c theo mình nữa u họ n đâu. Tôi m m c i v i m tri t lý v n c a mình. Nếu u ai cũng th u hi u cái tri t lý này gi ng nh tôi, thì th gi i này có l ch ng có chi n tranh và thù họ n.

Có tiếng b c chân lao xao đ n g n, tôi ch m rãi quay ng i i. T hôm bi t là mình s p g p i Khiêm, có m t đ u l là tôi c m th y lòng mình th t bình th n, tuy không tránh kh i xúc đ ng. Hình nh tình c m trong tôi đã tr n nên r t chính ch n, trái tim tôi đã bi t bấy gi Khiêm không còn là c a tôi cho nên nó cũng không khi n tôi h i họ p.

Khiêm đ ng đó, im l ng nhìn tôi. Chàng đã già đi r t nhi u. Có l cu c s ng kh c c trong th i gian b giam gi n i nhà tù c n đã làm chàng già tr c tu i, cũng gi ng nh bao nhiêu tù nhân chính tr c a ch đ c ng s n mà tôi đã g p tr c đây. Tôi lên tiếng tr c:

- Chào anh Khiêm, anh có kh e không? Anh không nh n ra H nh sao mà nhìn s ng v y?

Khiêm b c t i m t b c, chàng có v xúc đ ng họ n tôi. Cũng ph i, Thanh ch m i v a cho Khiêm bi t tin t c c a tôi trên đ ng t phi tr ng đ n đây thôi, làm sao chàng ngăn đ c xúc đ ng. Gi ng Khiêm h i run:

- H nh v n còn s ng th t ch ? V y mà cô Thanh n g t anh t hôm n đ n gi ...

Tôi l c đ u:

- Anh đ ng trách Thanh, là ý c a H nh thôi. Cái th hôm đó là c a H nh vi t cho anh, không ph i là Thanh vi t...

Tôi h i ng c nhiên v i chính mình, dù không c tình nh ng tôi đã tr l i x ng tên v i Khiêm nh ngày m i quen nhau. Cu c g p g di n ra khá t nhiên, không g ng g o nh tôi đã t ng t ng t ng. Khiêm hình nh đã l y l i bình tnh, chàng ng i xu ng c nh tôi. Nhìn tôi, Khiêm h i:

- Cuộc sống của Họnh bây giờ ra sao?

Tôi đáp nhé :

- Tất cả giờ sống nhé trong thò Họnh giờ anh hôm nò, chò khác mọt đi u là Họnh vò n còn sống...

Mọt Khiêm nhé phò mọt lòp sống mọt :

- Nghĩa là Họnh đã ly dò lâu lò m ròi, và vò n sống mọt mình nuôi con?

Tôi cò i nhé :

- Bây giờ thì con nuôi Họnh chò không phò i Họnh nuôi con nò a. Minh đã hò n ba mọt i ròi, năm sau nó sẽ cò i vò ...

Giờ ng Khiêm có vò bò c ròi c:

- Nhò vò y vò sau Họnh sẽ phò i sống mọt mình?

Tôi nhìn Khiêm:

- Họnh cũng sẽ p... bò c thêm bò c nò a ròi anh . Tuò i vò chiò u ò xò này mà sống mọt mình thì buò n chò t...

Tôi nghĩ đến Lâm khi nói như vậy với Khiêm. Ý nghĩ này không phải tôi cũng đã từng có trải qua khi liên lạc với Khiêm sao? Ngày xưa còn trẻ, tôi còn nông nổi nên không tỏ ra đáng để cho hạnh phúc với Cường. Nhưng bây giờ đã khác, tôi tin rằng với ý chí và lòng quyết tâm của mình tôi sẽ tìm được hạnh phúc bên cạnh Lâm. Cũng như Khiêm, chàng đến với Trang không phải vì tình yêu, vậy mà bây giờ chàng vẫn có thể tìm thấy hạnh phúc. Hạnh phúc có rất nhiều mặt và tùy theo quan niệm của mỗi người. Mang đến niềm vui cho người khác cũng là một niềm hạnh phúc. Lâm đã kiên trì theo đuổi tôi suốt năm nay, thì Lâm rất xứng đáng để tôi mang lại hạnh phúc. Khiêm như giọng:

- Nếu như vậy thì anh cũng yên lòng. Hạnh phúc không, hôm đó nghe tin Hạnh phúc anh thất đau khổ. Bây giờ nhìn thấy Hạnh phúc như thế và vẫn còn trẻ đẹp như thế này anh cảm thấy thất vọng.

Tôi hỏi đi một:

- Anh vẫn... ba hoa như ngày xưa. Hạnh phúc rồi mà làm sao trẻ đẹp như anh nói được...

Khiêm cười, tôi nhìn Khiêm, như cười của chàng vẫn còn rất quyết tâm. Hình như hôm nào người trên ghế đá bên cạnh chàng trên đồi cho chàng coi bói trẻ và trong trí tôi. Tôi cúi mặt, không muốn Khiêm để cho người khác nghĩ của mình. Khiêm cũng im lặng. Một lúc sau, Khiêm lên tiếng:

- Nếu anh đoán không lầm thì Hạnh phúc cũng đang có mặt hoài niệm giọng anh...

Tôi ngẩn ngơ nhìn vào mặt Khiêm, ánh mắt thăm thẳm của chàng như chốt chặn rất nhiều điểu muốn nói. Và rồi tôi hiểu, tôi hiểu tất cả những gì chàng muốn nói mà không tiện nói thành lời. Cũng giọng như tôi, tình yêu của chàng dành cho tôi ngày nào vẫn không hề thay đổi. Nhưng giờ chúng tôi bây giờ là gia đình của chàng. Trách nhiệm và bản phận là cái hàng rào vô hình nhưng khá kiên cố đã ngăn chặn chúng tôi đến với nhau. Dù không nói ra nhưng như vậy cũng đã quá đủ cho tôi. Khiêm vẫn còn yêu tôi như tôi vẫn yêu chàng. Bao nhiêu đó cũng khiến cho tôi cảm thấy sự hy sinh của mình có ý nghĩa và đã đủ cho tôi mang theo làm hành trang để đi thân tiếp tục đi hết quãng đường còn lại.

Khiêm nhìn tôi, và tôi nhìn ra đờ c rợng chàng cũng đã đờ c đờ c t t c nh ng gì tôi muốn nói với chàng qua ánh mắt. Hôm lúc nào hết, chúng tôi cảm thấy thoải mái. Khiêm chốt chốt i nh :

- Coi bợ nghợ thấy bói cợ a anh không khá, Hợnh nhợ ?

Tôi chốt i:

- Anh đoán đúng đó chợ, anh nói Hợnh tình duyên trợ c trợ đã đúng rợi, còn Hợnh có tợợng mợnh phợ chợ c cũng sợ p đúng...

Khiêm nhìn tôi không hiểu, tôi chốt i:

- Ngợợi đàn ông đang theo đợợi Hợnh là mợt dân biợu. Biết đâu mai mợt ông ta ra ợợng cợ rợi trợ thành ông ợợn thì Hợnh sợ trợ thành mợnh phợ mợy hợi...

Khiêm cũng chốt i:

- Nợu đúng vợy chợ c anh phợi đợi sang nghợ coi bói quá. Nghợ này coi bợ đợ kiợm tợợn hợnh nghợ thợ đợi n...

Chúng tôi cùng chốt i. Mợt cợn gió nhợ thoợng qua mang theo hợợng thợm cợ a cây cợ. Tôi hít vào mợt hợi dài, cảm thấy trong lòng thợt nhợ nhàng và thợi mái. Tôi nhìn sang Khiêm, trong ánh mắt chàng bây giờ tôi đờ c đờ c mợt ợợi giao ợợc, rợng kợ tợ bây giờ chúng tôi sợ cùng vun xợi hợnh phúc cho chính mình đợ cùng đem đợ hợnh phúc cho đợi phợợng. Không gian xung quanh thợt yên tĩnh. Lợn đợu tiên trong cuợ c đợi tôi cảm thấy tâm hợnh mình thanh thợn ợợng. Tợt cợ đợu là phù du, chợ có tình yêu chân chính mợi tợợn tợi mãi mãi...

Xót Xa... Chuyện Chúng Mình _ (Phạm Lãm An) (Truyện)

Written by Phạm Lãm An

Thứ Bảy, 09 Tháng Hai 2013 11:24

Phạm Lãm An

(Montreal, mùa Hè 2006)

